

seslepärast, et temal ìsi 200,000 wõlgu oli, mis tema ãramaksta ei jõudnud, heideti teda wangitorni, et ta kùll noor ja fena naesterahwas oli. Såál majas elas ka úks habeameajaja, nimega Willem, kes Zirimaa mees oli. Need mõlewad ajasid mõne korra kaheksiti juttu, kui teineteisega kokku juhtusid. Aga korraga ei tulnud see naesterahwas enam välja, et kùll Willem teda mitukorda ootas, kest ta ei täádnud, mis temale oli juhtunud.

Kuu aea párast juhtus, et jálle ühe korra kolku said, ja nùud oli naesterahwas dige lahke tema wästu. Kui n'ad nenda ühest ja teisest juttu ajasid, kùsik naesterahwas, miks tema weel mitte naest 'pole wõtnud. Willem ráákis oma elu-lugu tösiselt, et temal kodumaal (Zirimaa) pruut olla, aga fehwuse párast oma Katoriinat weel mitte ei ole wõinud wõtta, ega selle páále foguniste móeldagi. „Kas ðe' ei tahaks mitte mind wõtta?" kùsik naesterahwas. — „Niisugust ðonne ei põlga mitte kuningaski ðra!" kostis Willem. — „Möh!" ütles naesterahwas jálle, „kui mind

homme omale wõtate, annan ma teile 6000 rubla; aga selle tingimisega, et, kui meie laulatud oleme, teie siis mind mitte omaks naeskse ei nimeta, waid peate oma Katoriinat Zirimaaalt wõtma, kes teid kodumaal ootab. Ja kui meie laulatud oleme, ei tohi teie mind mitte enam näha."

Willem oli röömus, sai naesterahwas käest käeraha sisse ja läks kohtu páále, lubakirja tooma, et ta wõiks teda omale wõtta ja teine ka mehele minna. Kui kirjad käes olivad, läks ta teisel pááral wangihooonesse, wiis paberid sinna, kus preester ka juba ees oli. Kui see kirjad oli läbi waatanud ja diged leidnud, laulatas ta neid kohe ðra ja andis selle páále tunniskirja, et n'ad abielu-paariks on saanud laulatud.

Kui preester ðra oli läinud, kutsus noorik wangide ülewaatajat ja palus teda, hobusid ja wankert muretseda, tema tahta ðrasbita. Ülewaatja tegi suured silmad; aga naesterahwas ütles: „Mis siis mina siin teen, ma olen ju mehe naene! Kui teie tahate, siis